

да се каже и за животнитѣ. У човѣшкия моралѣ, обаче, има нѣщо особено. Още отъ най-древни врѣмена хората сж се спирали да опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е човѣкътъ и сж казвали, че човѣкътъ е сжщество, което мисли. То е едно общо опрѣдѣление. Изобщо, мжно е да се даде дефиниция, какво нѣщо е човѣкътъ.

Сега темата ни не е за човѣка, но понеже човѣкътъ разглежда Божитѣ работи, то по отношение на Божитѣ работи ние ще разгледаме човѣка. Животнитѣ се отличаватъ по това, че иматъ настроения — крайна промѣнчивостъ има въ тѣхъ. У животнитѣ нѣма установенъ моралѣ. Тѣхниятъ моралѣ се отнася само до кожата имъ. Когато не засѣгащъ кожата на животнитѣ, тѣ сж крайно морални, но щомъ засегнешъ кожата имъ, въ тѣхъ вече не остава никакъвъ моралѣ. Животнитѣ мислятъ, докато не сж се уплашили, но щомъ се уплашатъ, въ тѣхъ не остава абсолютно никаква мисль. Всичката имъ мисль се прѣвръща въ едно скороходно движение. Слѣдователно, настроението е състояние на животнитѣ — животинско състояние е то. Нѣкои хора казватъ: азъ имамъ настроение. Казвамъ: ти си въ едно животинско състояние. Въ настроенията всѣкога влизатъ страститѣ, а страститѣ сж една неустойчива срѣда. Елементитѣ, които образуватъ страститѣ сж въ едно прѣходно състояние, въ състояние на прѣсъздаване. Страститѣ, които се бушуватъ вжтрѣ въ животнитѣ, сж свързани съ извѣстни процеси, които ставатъ въ самата природа, понеже природата твори единъ новъ свѣтъ. Кждѣ е този свѣтъ? — Не го знаятъ. Азъ не говоря